

De dag voor we willen vertrekken komen we op de laatste middagwandeling de berg op, een grote kudde geiten tegen. Omdat we daar zo graag naar kijken lopen we er een stukje naar toe. Ineens komt er een jong geitje naar ons toe (6 maanden schat ik) en maakt zich al mekkerend los van de (schuwere) groep...

En het geitje blijft bij mij, terwijl de kudde verder de berg af gaat. Het lukte niet om het geitje weer bij de kudde te laten aansluiten en de (oude) 'schaapshond' doet er niks aan! Een geitenhoeder is er niet bij, zoals we hier vaak zien. De zon gaat al bijna onder... En ze volgt ons naar de camper, ondanks dat Pinke haar uitdaagt om te spelen, wat ze niet zo leuk vindt. Tja... en nu?

Wanneer we het beestje buiten laten begin het flink te mekkeren. Ik kan het niet weerstaan. Binnen is ze stil. Dus hebben we een geitje in de camper te overnachten. Ik noem haar Wiep. Pinke is moe, laat het beestje met rust en gaat slapen. Wiep moet wennen natuurlijk. Om de 2-3 uur moet ze naar buiten om te piesen. Dat gaat bijna altijd goed. Keutels strooit ze her en der rond. Dat is goed op te ruimen, al ruikt ons huisje vrij snel naar een geitenstal. 's Avonds wordt Wiep opnieuw onrustig, omdat ze niet warm bij 'onze kudde' in bed mag, wat ze wel steeds probeert. Een deken en warme kruik op de grond helpt wel, maar (net als bij een jonge pup) moet ik mijn hand op haar houden, omdat ze van contact rustiger wordt. Wel moet ze zich steeds krabben.

Halverwege de nacht word het ook op de tochtige vloer te koud en begint het ukkie te rillen en maakt ze piepgeluidjes... Ahhh. Zelig! Nou ja, ik ben toch al steeds in de weer, dus ik besluit deze nacht maar over te slaan en neem Wiep op schoot in bed. Zo zitten we samen knus de nacht uit. Klaas slaapt wel wat uurtjes en bewondert mijn geduld en uithoudingsvermogen. De volgende ochtend bij 't ontbijt zet ik Wiep en Pinke even buiten, maar ze mekkert driftig. Zo gauw ze de kans krijgt springt ze heel snel de camper in.

We willen deze dag verder rijden en hopen al wandelend het geitenboerderijtje te vinden. Wiep loopt perfect mee. Wanneer we over het pad af het dal in gaan en een stal ontdekken, herkennen we de hond. Gelukkig! Er is niemand aanwezig en ik zet haar over het hek bij de kudde. Wiep en ik nemen afscheid. Zo snoezig!

Tevreden dat het zo mooi is geëindigd, vergeten we snel al het gedoe en lachen we om deze bijzondere ervaring. In de berm drinken we onze koffie en als we bijna weer bij de camper zijn zien we... een kudde geiten! Deze keer lopen we snel door. De meute passeert de camper en... gelukkig is er géén klein geitje dat zich meldt.

Foto's 

